LIBRIS | We know books

Patricia Claudia URS

Regăsirea de sine

LETRAS
Promovăm autorii români

LIBRIS We know books

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI

Înainte de trezire

Introducere 9

Capitolul 1. Fetiţa 10

Capitolul 2. Adolescenţa 14

Capitolul 3. Absolventa unui liceu sanitar 15

Capitolul 4. Sora 17

Capitolul 5. Soţia 26

Capitolul 6. Mama 30

Capitolul 7. Femeia 32

Capitolul 8. Fetiţa, apoi tânăra 34

PARTEA A DOUA

Trezirea

Introducere 39

Capitolul 1. Femeia 40

Capitolul 2. Femeia 42

LIBRIS We know books

Capitolul 3. Femeia.....44

Capitolul 4. Femeia.....47

Capitolul 5. Femeia trezită.....51

Capitolul 6. Femeia trezită.....56

PARTEA A TREIA

Experienţele mele spirituale

Capitolul 1. 16 ani.....63

Capitolul 2. 18 ani.....64

Capitolul 3. 19 ani.....66

Capitolul 4. 20 de ani.....68

Capitolul 5. 22 de ani.....70

Capitolul 6. 48 de ani.....73

Capitolul 7. 52 de ani.....74

Încheiere.....76

LIBRIS | We know books

capitolul 1

Fetița...

Faptul că m-am simţit neînţeleasă, neauzită, neascultată de către părinţii mei l-am gândit și l-am spus foarte mulţi ani cu reproș, cu suferinţă și cu tristeţe…

La aproape 48 de ani (acum am 52), a început pentru mine procesul de trezire spirituală, despre care am aflat când parcursesem mare parte din acest proces, iar odată cu conștientizările pe care am început să le am, am înţeles multe lucruri…

Că eu mi-am ales părinţii, exact așa cum au fost ei, pentru că de ei aveam nevoie pentru a ajunge unde am ajuns acum…

Că ei, prin felul lor de a fi și prin comportamentul lor, nu au făcut decât să mă ajute (Dacă aveam niște părinţi alături de care nu mă simţeam așa cum m-am simţit, nu aveam trăirile pe care le-am avut, care m-au făcut să ajung aici…).

Că, de fapt, ei au făcut atât cât au știut și au fost convinși că fac bine…

LIBRIS | We know books

Că ar fi făcut mai mult, dacă ar fi putut, dar nu au primit nici ei mai mult, așa că nu aveau cum…

Că am primit de la ei, genetic vorbind, ceea ce aveam nevoie pentru a-mi îndeplini misiunea mea în această viață…

Acum le sunt recunoscătoare pentru tot, inclusiv pentru comportamentele lor care m-au făcut să sufăr…

De la mama...

Că nu eram suficient de bună… Alții au reușit mai bine în viață, au vile, mașini…

Că trebuia să merit și să demonstrez…

Că eram certată și pentru nota 9…

Că în rarele momente în care simțeam, adolescentă fiind, că pot să îi povestesc mamei ceva important pentru mine la acea vârstă și că mă ascultă și mă înțelege, peste o zi sau două, lua în derâdere ceea ce avusesem încredere să îi povestesc.

Că eram comparată cu copiii altora, inclusiv acum câțiva ani, adult fiind… Ceilalți, străinii, erau întotdeauna de admirat…

Că pentru că nu erau de acord cu alegerea mea în privința soțului meu, la un moment dat, niște prieteni apropiați ai părinților mei le sugerează, înainte cu ceva timp de căsătoria noastră, să ne dea afară din apartamentul cumpărat de părinții mei pentru mine. Mama mi-a povestit asta după niște ani de la căsătorie, când eram cu ea în spital, după o intervenție chirurgicală pe care a suferit-o. Tot atunci mi-a spus, fără să spun eu nimic, că nu s-a ajuns la acest

LIBRIS We know books

deznodământ pentru că nu a fost de acord tata. Reacţia lui către mama a fost: „Tu pentru cine ai cumpărat acel apartament, pentru copilul tău sau pentru prietena ta?".

Că mi se minimizau emoţiile mereu...

Că mereu li se găsea o scuză celor care mă supărau, inclusiv adult fiind...

Că tot ce aveam, aveam doar datorită lor... că ei au muncit foarte mult, ca şi cum eu şi soţul meu nu am muncit...

Că inclusiv acum, după trezirea mea spirituală, dacă se supără în legătură cu ceva pe mine, nu mai vine la noi în casă şi nu mai vorbeşte cu mine... (noi locuind de şase ani în aceeaşi curte, o curte comună cu mai multe familii).

De la tata...

Că starea mea nu era luată niciodată în serios, chiar eram ironizată...

(Un exemplu care mi-a rămas întipărit în minte: aveam 30 de ani, eram căsătorită deja, aveam un copil de 3 ani. Mama fusese operată în alt oraş decât cel în care locuiam, iar eu am stat cu ea câteva nopţi în spital, după care venise să mă înlocuiască sora mea. În maşină, la întoarcere, eram eu în spate, cumnatul meu la volan şi tata lângă el. Vorbeau doar ei doi, ca şi cum eu nu eram acolo. Eu, încă de foarte mică, aveam rău de maşină. Aşa că îmi venea să vomit şi atunci. La un moment dat, cumnatul meu mă întreabă de ce nu spun nimic, iar eu îi spun că nu mă simt bine pentru că am rău

LIBRIS | We know books

de mașină și că nu pot nici să vorbesc când am această stare. Reacţia tatălui meu… „mai bine nu întrebai”, după care nu mi s-a mai adresat un cuvânt tot drumul… 60 km).

- Că am fost și agresată fizic (îmi amintesc o singură experienţă de acest gen, cred că pe celelalte nu mi le amintesc pentru că nu au fost la fel de urâte. Aveam în jur de 8 ani cred, era revelionul, nici măcar nu mai știu ce a declanșat această situaţie, nu eram un copil rău, aveam multă personalitate, care deranja niște părinţi stricţi, dar aveam și foarte multă sensibilitate, care era ignorată sau ironizată, depinde de moment. Așa că, după cum am spus, nu am habar de ce s-a ajuns la acest episod în care am fost bătută cu cureaua).

Acum câteva luni, poate un an, i-am reamintit mamei de acest episod, iar ea, neamintindu-și, m-a întrebat:

„Dar eu unde eram atunci?” „Acolo”, i-am răspuns.

„Și nu am făcut nimic?” „Nu”.